

Prachatice čtvrtek 29.2. kazatel církve Bratrské Pavel Světlík:
"Život a dílo Jana Karafiáta", 18.00 Str. ped. škola

čtvrtek 21.3. P. Václav Malý: "Evangelizace
a modlitba", 18.00 aula Gymnázia

Vodňany neděle 21.4. RNDr. Jiří Grygar, CSc.: "Je Velký třesk
článkem vědy nebo víry?", 19.30 Kulturní dům

Nejbližší svátky a slavnosti

19.3. slavnost sv. Josefa, snoubence P. Marie

V letošním roce začíná doba postní 21. února /popelační středa/.
Velkonoční svátky připadají na neděli 7. dubna /Zmrtvýchvstání
Páně/.

FARNÍ NOVINY

VODŇANY únor 1996 - vydává farní rada

Začínat má vždycky svoje kouzlo.

*Poprvé, s trochou trémy, očekávání,
svaté nebo profánní, o cokoliv - od první
svaté zpovědi, prvního samostatného
ministrování až jde o první řízení auta,
o výuční zkoušku, první rande nebo
nastěhování se do nového bytu.*

*Už mne několikrát napadlo, jak je to
těžké psát úvodníky, předmluvy, komponovat
předehry. Protože kromě prolomení hradeb,
navození atmosféry a propojení různých cizích
nálad se po vás chce, abyste se trefil
i k těm, kdo přijdou pozdě, kdo ještě nemají
naladěno i k těm, kdo přijeli dalším vlakem.
A pokud vás ti ostatní jen přehlédnou a budou
chtít jít rovnou k jádru věci, máte zůstat
nevzrušení, protože jde "jen" o předehru, to
hlavní teprve následuje.*

*Rutina a zvykovost nám možná ulehčuje
život, nemusíme na vše tak detailně myslet,
máme už něco předvařeno, připraveno,
použijeme jinak známou věc, ... ale první je
první a nové.*

*Ještě nikdy jsem do Farních novin ve
Vodňanech nepsal. Dneska poprvé.*

*Kéž mají jejich články štávu i dopad
pro každého z nás. A hlavně: kéž je Pán pro
nás každodenně novým darem a překvapením.*

P. Slávek

Viš, jaké
má Panna Maria
oči?

NO přece

MILOSRDNĚ!
(z modlitby
Zdrávas Kráľovo)

Poděkování

Dnes chci vyslovit zvláštní slovo poděkování těm mezi vámi, kteří jsou nejvěrnějšími účastníky bohoslužeb. Těm, kteří jsou tu každý den, nejen v neděli - i když se někomu jinému nechce do kostela, protože je venku moc škaredě nebo moc horko, kteří jsou tu vždycky i když je v televizi sebezajímavější program.

Chci dnes poděkovat vám, moje milé - KOSTELNÍ LAVICE. Ano, vy jste tu pravidelně a ničím se nedáte zdržet. Vy jste tu cele, nikdy se v myšlenkách netouláte kdoví kde venku.

Chci vás pochválit za to, jak nikdy nerušíte jiné šeptáním, nikdy neusnete, nikdy se neohlížíte dozadu, když někdo přijde pozdě a bouchne dveřmi. Nikdy se netlačíte vzadu u vchodu - jste tu pěkně spořádaně od oltáře až po chór. Nikdy nezíváte a nedíváte se netrpělivě na hodinky, když se vám kázání zdá dlouhé.

Vaše trpělivost, milé kostelní lavice, mne vždy znovu rozradostňuje. Snesete každého, kdo si na vás sedne. Nikdy neohrnujete nos nad tím nebo oním, co ten tu také chce? Nic takového si nemyslíte, každému ochotně nastavíte záda. Jednáte zrovna jako Pán Bůh, jkterý také dává slunci vyjít na spravedlivé i nespravedlivé.

Jste ze dřeva, z toho vzácného materiálu, ze kterého byly i jesle Ježiškovy a Ježíšův kříž. Jako náš Pán Ježíš Kristus nesete břemena jiných. Nejste smutné - umíte se i usmát tichým zavrnutím. Kéž i ti, co na vás sedí načerpají zde vždy novou radost a veselé srdce.

Milé kostelní lavice. Nakonec vám přeji, abyste tu byly stále potřebné a plně obsazené. Abyste byly každou neděli i ve všední dny zahřívány lidskými bratry, kteří žijí po slovu Božím a lační po těle Páně. AMEN.

Převzato z Farního zpravodaje tábořského děkanství č. 7/1995

Otec Jiří odešel

Před dvěma lety otec Jiří Cihelna doslova utekl hrobníkovi z lopaty. Anděl strážný se při tom rovněž pořádně zapotil. Nakonec vše dobře dopadlo a po půl roce lékaři s pomocí Boží dali otce Jiřího dohromady. Na sklonku léta roku 1994 přišel otec Jiří mezi nás. Vodňany, Skočice, Chelčice, Lomec to byl jeho rajón po

vybrali a trýznili ho. Věděl, že nesmí padnout. Byli by ho dobili. Přežil díky Mezinárodnímu červenému kříži, který na poslední chvíli zachránil zbytky muslimů.

Prišel se zlomenou dolní čelistí. Poprvé ho zmlátili při podnikové oslavě jeho čestí spolupracovníci. Odešel pracovat jako krmič. Při návštěvě hospody v nejbližší vesnici vtrhla dovnitř skupina mladíků s železnými řetězy a náramky na zápěstí. Na otázku po jeho národnosti mu uštědřili nadílku svým náradím. Bylo z toho vyšetřování a soud. Na ten už nečekal. Odešel mezitím do Holandska. Snad tam našel více tolerantní lidi než u nás.

Prožila klinickou smrt. Po třech dnech se probudila v márnici. Byla ji zima a ležela pod plachtou. Klíčovou dírkou padalo dovnitř sluneční světlo. Pochopila, kde je. Protože byla neděle, musela počkat až do pondělního rána, než se otevřely dveře a někdo vešel. Když na něj promluvila, hrůzou se otočil a prchal pryč. "Asi takovou vzdálenost, jako je od Vodňan Pražák," dodává s úsměvem. Stejně zděšeně nani zíraly její spolupacientky, když ji přivezli zpátky na pokoj. Léčila se pak ještě 7 měsíců v nemocnici v Sarajevu, než se uzdravila.

Byla to krásná mladá žena s dvěma dcerkami, malými školačkami. Otec neznámý, starala se o ně sama. A náhle se objevila těžká zhubná nemoc. Přišla k lékaři pozdě. Děti zůstaly několik měsíců bez maminky. Moc tomu nerozuměly, proč musí maminka ležet v nemocnici, kde pořád pláče. Teď už mají maminku doma. Uzdraví se úplně ?

Přišla uplakaná, se zoufalým výrazem v obličeji: "Maminku mi zabili, já jsem to tušila." Neexistují slova, která by ji utěšila. Telefonovali do bytu maminky. Když nezvedala telefon, zavolali do bytu sousedky, Srbky, která jim sdělila tu hroznou zprávu: Srbové zabili maminku, 76 letou ženu, která odmítla následovat své děti do cizí země a chtěla zůstat doma. Navždy.

Žijí vedle nás a my o nich téměř nic nevíme. Nevnučují se, ale jsou vděční za každý zájem o věc, za každé vlídné slovo. Jak dlouho potrvá, než se budou moci v klidu vrátit domů ?

Ivana Janštová

Žijí vedle nás

Přišli ze země, která byla před "sametovou revolucí" vytouženým rájem mnoha turistů. Dnes jsme pro ně azylovou zemí, kde hledají záchranu holého života. Chtějí přežít.

Někteří jsou pasivní, utlumení, nekomunikují. Jiní se rychle adaptují a snaží se naučit pár slov česky. Nejlépe to jde dětem ve škole.

Téměř všichni na Vodňansku jsou muslimové z Bosny. Jediný křesťan, který navštěvoval náš kostel, již odejel. Každý z nich by napsal o svém životě román, který by i zkušený spisovatel těžko vymyslel.

*

Byla jedna z mých prvních pacientek z Bosny. Byla vyděšená, neklidná, stále ji doprovázel manžel. Měli 6 dospělých dětí, ale u sebe pouze nejmladšího šestnáctiletého syna. Všechny ostatní děti byly roztroušeny po celém světě: v Rakousku, v Austrálii, ve Švédsku, ve Francii a Švýcarsku. Neviděli se už několik let a neví, zda se ještě někdy sejdou. Proč ji doprovázel manžel jsem pochopila později. Neumí číst a psát a manžel za ni všechno podepisuje.

*

Přišel ráno bledý a nevyspalý. Zažil noc hrůzy ve mlýně. Jediná srbská rodina, umístěná nedopatřením mezi muslimy, napadla večer osamělého muslima a tloukla jej železnou tyčí do hlavy. Přivolaná policie se jen ztěží dostala do jejich zabarikádovaného pokoje, aby je mohla předat mezinárodní policii. Na otázku proč to udělali, odpověděli, že je to přece muslim. Tu noc přijela sanitka do mlýna ještě několikrát, aby pomohla od srdečních potíží dalším obyvatelům mlýna.

*

Přišla celá rodina: mladší manželé a jejich tři děti. Nejmladší chlapeček sotva začal běhat. "Jdeme se rozloučit. Zítřka letíme na Nový Zéland." To bude teď jejich nový domov. Vrátit se nechtějí. Jejich nejstarší dcera říká: "Moje nejlepší kamarádka byla Srbka. Nemohu se tam vrátit." Tatínek byl v srbském koncentračním táboře. Po půl roce jich z 11000 muslimů zbylo asi 2500, ostatní zemřeli. Jíst dostávali 1x denně a ještě k tomu nějakou vepřovou šlichtu. Jejich vězňatelé dobře věděli, že pravověrní muslimové vepřové maso nejedí. Občas si některého

duchovní strážce. Nebyl mezi námi úplně spokojen. Počítal, že zde zůstane pouze pár měsíců, ale nakonec se jeho působení mezi námi protáhlo skoro na půldruhého roku. Čas prostě letí a nedá se zastavit. Přímou toužil vrátit se do Pacova, kde před příchodem do Vodňan působil. Za svůj brzký návrat do Pacova se otec Jiří určitě hodně modlil a Pán nakonec vždy vyslyší vroucí modlitbu tryskající z hlubin lidského srdce. Poslední mši svatou ve vodňanském kostele odsloužil otec Jiří v pátek dne 5. ledna t.r.

Co říci na rozloučenou? Především otci Jiřímu poděkovat za vše, co pro vodňanskou farnost a pro okolní farnosti vykonal. Byl trochu zvláštní povahy, ale jinak výborný kněz. Právě pro tu jeho jedinečnost mi bude ve Vodňanech chybět. Jménem vodňanské farní rady a věřících mu přeji v jeho staronovém působišti všechno nejlepší, především Boží pomoc a ochranu.

Do Vodňan se po půl roce vrací otec Slávek. Asi jen nakrátko, tak na půl roku. Bude mít na starosti nejen Vodňany, Skočice, Chelčice, Lomec, ale také Ktiš - duchovní středisko mládeže naší diecéze. Toto středisko - ktišskou farnost - si člověk bez otce Slávka těžko dovede představit. Toho si je především vědom otec biskup. Ten to otci Slávkovi řekl velice pěkně a jemně. Jsi mladý, musíš něco vydržet. Když budeš hodný, v létě se vrátíš natrvalo na Šumavu do Ktiše, stejně jsi tam už zapustil kořeny a to dost hluboko. A pro Vodňany snad do té doby najdu někoho jiného.

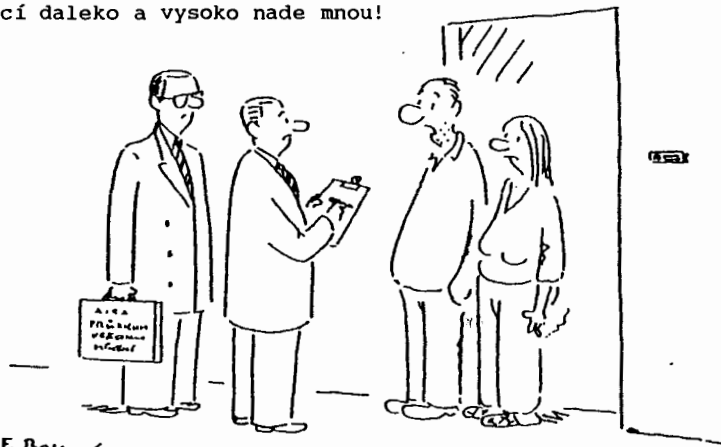
- René -

Kdy už bude ve vodňanském kostele dobře slyšet ?

Už nějaký rok slyším od stálých návštěvníků vodňanského kostela, zvláště od těch dříve narozených, nářky ba přímo stížnosti. My toho našeho pana děkana při mši svaté a zvláště při kázání vůbec neslyšíme. Bude to někdy lepší? Dojde ke zlepšení situace?

Co je vlastně toho všeho příčinou? Pokusím se odpovědět. Musím však začít od Adama. V prosinci minulého roku tomu bylo třicet let, co byl zakončen Druhý vatikánský koncil. Tento koncil, to byla vlastně v katolické církvi revoluce, která trvá dodnes a ovlivní vývoj církve i v příštím století. Koncil mimo jiné přinesl do našich zemí změnu liturgie, přenesení oltářního stolu do středu kostela a změnu jazyka při bohoslužbě. Do koncilu kněz

sloužil mši svatou u hlavního oltáře zády k lidu. Ti dříve narození si to ještě velice dobře pamatují. Kněz vedl dialog s pány ministranty, kteří byli velice hrdí na to, že ovládají cizí jazyk, latinu. Věřící lid v lavicích zbožně zpíval nábožné písně, ale dění u oltáře si moc nevšímal. Když nadešla doba kázání, kněz vzstoupil na kazatelnu, kde přítomným věřícím pod sebou rádně domluvil. Pokáral, povzbudil. Z kazatelny bylo pana faráře dobře slyšet. Nepotřeboval ani mikrofon, zesilovací techniku a reproduktory. Zajímavé je, jak dřívější stavitelé sakrálních staveb pamatovali na takovou základní věc, jakou je dobrá slyšitelnost. Když se ve vodňanském kostele postavím zády k hlavnímu oltáři a čelem k lidu, budou mne slyšet všichni. Z kazatelny mne budou všichni také slyšet velice dobře. Třetím místem odkud je všechno velice dobře slyšet je kůr. Už si ředitelka kůru paní Karla pozve k sobě sólistu a při mši se s ním domlouvá, já dole ve dveřích sakristie slyším každé slůvko, až mi to jde někdy na nervy. Ono mne to totuž při mši ruší a jak jsou ti šeptající daleko a vysoko nade mnou!

NE. NEJSME BOHATÍ. MYSLÍTE, ŽE DĚLÁME NĚJAKOU CHYBU?

Duch druhého vatikánského koncilu toto vše odnesl. Je krásné, když dnes věřící člověk při mši sv. může být plně s knězem zapojen do tohoto svatého tajemství. Rozumí všemu, protože mše není sloužena v jazyce latinském, ale v rodné české řeči. Má to však i nevýhodu. Zvláště pro cestovatele. V padesátých letech, když jsem se dostal do USA nedo třeba do Austrálie, měl jsem jistotu,

velikou jistotu. Když jsem zašel do kostela a chtěl se účastnit mše sv., všude na celém světě mne vítal latinský jazyk a kněz u oltáře zpíval ono krásné "Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae voluntatis". Dnes, když se vydám do Somálska, určitě nebudu rozumět ani slůvko.

Dnes tedy kněz slouží mši sv. u oltářního stolu sice tváří k lidu, ale v místě naprosto nevhodném co se týče šíření zvuku. Místo z kazatelny káže u ambonu. Jediným řešením této situace je tedy dobré ozvučení kostela. Otec František Veselý byl na svou dobu velice vzdělaný a pokrokový člověk. Když v l. 1956-7 probíhaly práce na restaurování kreseb M. Alše ve vodňanském chrámu, byla rovněž provedena instalace nového elektrického osvětlení včetně ozvučení kostela. Veliká věc na tehdejší dobu. Pan farář ještě mluvil latinsky u oltáře a kázal z kazatelny. Léta běžela a technické zařízení stárlo. Strakonický vikář a vodňanský děkan P. František Votruba měl takový hlas, že toto zařízení snad ani nepotřeboval. Jasně si vzpomínám, že v době konání mše za zemřelého otce Františka v květnu r. 1985 byl jasně a zřetelně slyšet pouze hlas bavorovského děkana otce Františka Hobizala, který smuteční rozloučení a kázání pronesl po dlouhých letech z kazatelny. Zvuková aparatura fungovala. Prachmizerné a kapitulního vikáře českobudějovického bylo od oltářního stolu sotva slyšet. Když nastoupil do Vodňan otec Slávek, byla provedena oprava elektrického osvětlení, neboť za P. Gabriela Kofroně byla v kostele spíše tma než světlo. Došlo také k přemístění některých reproduktorů, byla vyměněna zvuková aparatura. Kladný výsledek to však nepřineslo. Na přelomu roku 1994-5 po poradě farní rady s otcem Slávkem bylo rozhodnuto o konečném řešení tohoto letitého problému. Byla zadána zakázka pražské firmě "Ozvučovací technika - Vojtěch Pecka". V průběhu roku 1995 a počátkem letošního roku bylo provedeno několik sbírek na tuto akci a s pomocí příspěvku ve výši 35 000 Kč od MěÚ Vodňany je potřebná částka ve výši necelých 120 000 Kč již k dispozici.

Zaměstnanci pražské firmy nastoupí ve Vodňanech v měsíci březnu a během jednoho týdne bude v kostele instalováno nové zvukové zařízení nejlepší kvality. Potom budou všichni, i ti dříve narození, spokojeni. Věřím tomu pevně.

- René -